

Republika Hrvatska
Općinski sud u Slavonskom Brodu-Stalna služba u Novoj Gradiški
Nova Gradiška

Poslovni broj: 7 Pr-117/2020-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A I R J E Š E N J E

Općinski sud u Slavonskom Brodu, Stalna služba u Novoj Gradiški po sutkinji Mirjani Šebalj Meglajec kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Josipa Heđeš iz Slavonskog Broda, Branimirova 8, OIB: 14390174599, zastupanog po odvjetniku Domagoju Vuković iz ZOU Antun Stuparević, Ljubica Lalić, Domagoj Vuković i Anja Perković iz Slavonskog Broda, protiv tuženika ĐURO ĐAKOVIĆ Industrijska rješenja d.d., Slavonski Brod, Dr. Mile Budaka 1, OIB: 30530221804, zastupanog po direktoru Damiru Soldo iz Slavonskog Broda, Naselje Slavonija I 3/3, OIB: 28972386723, radi isplate, dana 20. travnja 2021., nakon održane glavne javne rasprave u nazočnosti punomoćnika tužitelja i zakonskog zastupnika tuženika, dana 2. lipnja 2021.,

p r e s u d i o j e

I Nalaže se tuženiku ĐURO ĐAKOVIĆ Industrijska rješenja d.d., Slavonski Brod, Dr. Mile Budaka 1, OIB: 30530221804, da tužitelju Josipu Heđeš iz Slavonskog Broda, Branimirova 8, OIB: 14390174599, na ime naknade za vrijeme trajanja ugovorne zabrane natjecanja, isplati bruto iznos od 32.800,00 kn (trideset dvije tisuće osam stotina kuna) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na taj iznos od 14. svibnja 2019., do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 (tri) postotna poena, osim na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u dosuđenom bruto iznosu, u roku od 8 dana.

II Nalaže se tuženiku ĐURO ĐAKOVIĆ Industrijska rješenja d.d., Slavonski Brod, Dr. Mile Budaka 1, OIB: 30530221804, da tužitelju Josipu Heđeš iz Slavonskog Broda, Branimirova 8, OIB: 14390174599, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 7.187,50 kn, sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 (tri) postotna poena, tekućom od dana presuđenja, tj. od 2. lipnja 2021., do isplate, u roku od 8 dana.

III Tužitelj Josip Heđeš iz Slavonskog Broda, Branimirova 8, OIB: 14390174599, odbija se sa dijelom tužbenog zahtjeva za isplatu zateznih kamata na iznose poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u dosuđenoj bruto naknadi plaće, te sa dijelom zahtjeva za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 3.437,50 kn.

r i j e š i o j e

I Utvrđuje se da je tužitelj Josip Heđeš iz Slavonskog Broda, Branimirova 8, OIB: 14390174599, povukao dio tužbenog zahtjeva za isplatu iznosa od 16.400,00 kn (šesnaest tisuća četiri stotine kuna) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na taj iznos od 14. svibnja 2019. godine.

II Tužitelj je oslobođen plaćanja sudskih pristojbi u ovome postupku.

Obrazloženje

1. Tužitelj je utužio tuženika radi isplate navodeći u tužbi da je sa tuženikom dana 27. srpnja 2018., sklopio Ugovor o radu za radno mjesto voditelja radionice kojim ugovorom je u čl. 11. st. 2., ugovoreno da se radnik sa posebnim ovlastima posebno obvezuje da neće koristiti znanje svog radnog mjesta i poslovne kontakte vezane za radno mjesto za svoj ili tuđi račun u roku od 1 godine od dana prestanka radnog odnosa, niti će se zaposliti na sličnim ili istim poslovima, a odredbom st. 3. istoga članka određena je obveza poslodavca isplatiti jednokratnu naknadu u visini 6 osnovnih mjesečnih plaća iz mjeseca koji je prethodio prestanku radnog odnosa. Naveo je da mu je radni odnos kod tuženika prestao sa danom 13. svibnja 2019., a u mjesecu travnju osnovna plaća mu je bila 8.200,00 kn, a napomenu je da je u ovome slučaju naknada iskazana u neto iznosu, a kao podloga za obračun uzet je bruto iznos osnove plaće, sve sukladno odredbama Zakona o radu. Tužitelj se pozvao na odredbu čl. 105. Zakona o radu kojom je propisano da poslodavac može odustati od ugovorne zabrane natjecanja pod uvjetom da o tome pisano obavijesti radnika, navodeći da on kao radnik do podnošenja tužbe nije pisano obaviješten da je poslodavac odustao od ugovorne zabrane natjecanja.

2. Slijedom navedenog, tužitelj je predložio donošenje presude kojom će se naložiti tuženiku da mu na ime naknade za vrijeme trajanja ugovorne zabrane natjecanja isplati iznos od 49.200,00 kn, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 14. svibnja 2019. do isplate, te da mu naknadi troškove parničnog postupka.

3. U odgovoru na tužbu tuženik je učinio nespornim da je dana 27. srpnja 2018., sa tužiteljem sklopio ugovor o radu za radno mjesto voditelja radionice, te da je radni odnos tužitelja prestao sa danom 13. svibnja 2019. godine. Nadalje je učinio nespornim da se u čl. 11. st. 2. Ugovora o radu za radno mjesto voditelja radionice, radnik posebno obvezao da neće koristiti znanje svoga radnog mjesta i poslovne kontakte vezane za radno mjesto prema tom Ugovoru, za svoj ili tuđi račun za vrijeme trajanja Ugovora, te da se u roku 1 godine od dana prestanka Ugovora neće zaposliti na istim ili sličnim poslovima kod druge osobe koja je u tržišnom natjecanju s poslodavcem. Međutim, tuženik je naveo da je st. 3. istoga članka određeno da kada se po prestanku radnog odnosa u trajanju od 1 godine tužitelju zabranjuje rad na istim

ili sličnim poslovima u konkurentskim društvima, određuje se obveza poslodavca isplatiti jednokratnu naknadu u visini 6 (šest) osnovnih mjesečnih plaća iz mjeseca koji je prethodio raskidu. Naime, iz Odluke o otkazu nigdje nije vidljivo da je zabranio tužitelju rad na istim ili sličnim poslovima u konkurentskim društvima, iz čega bi proizlazilo eventualno pravo na naknadu.

Tuženik smatra da st. 2. i 3. članka 11., treba promatrati u međusobnoj vezi i obvezu tužitelja na suzdržavanje od rada u konkurentskim društvima smatrati pravno obvezujućom samo ukoliko mu je uslijed prestanka radnog odnosa od strane poslodavca zabranjen rad na istim ili sličnim poslovima, što u ovome slučaju nije. Sklapanjem Ugovora o radu tužitelj je prihvatio obvezu zabrane zapošljavanja u konkurentskim društvima, ali tuženik smatra da je to samo u slučaju kada bi mu on kao poslodavac u slučaju prestanka radnog odnosa to izričito zabranio.

Nadalje je tuženik naveo da je prilikom odlučivanja o prestanku radnog odnosa tužitelja procijenio da bi određivanje ugovorne zabrane natjecanja s obzirom na stručnu spremu tužitelja, te vrstu poslova za koje je sklopljen ugovor o radu, značilo znatno ograničavanje rada tužitelja, pa da stoga nije do kraja iskoristio ostavljenu mu mogućnost i tužitelju izričito nije zabranio natjecanje na način reguliran st. 3. čl. 11. Ugovora o radu od 27. srpnja 2018. godine. Dakle, tuženik smatra da tužitelju ne zabranjuje niti ograničava zaposlenje na istim ili sličnim poslovima jer izričita zabrana natjecanja ne proizlazi niti iz jednog relevantnog dokumenta, pa u skladu sa navedenim nisu nastupile okolnosti koje bi dovele do nastupa zabrane natjecanja radnika s poslodavcem, niti je nastupila obveza da tužitelju isplati naknadu.

U odgovoru na tužbu tuženik je naveo i da je izašao u susret tužitelju jer mu je omogućio prestanak radnog odnosa prije isteka obveznog otkaznog roka kako bi omogućio tužitelju zaposlenje, naime odluka o otkazu uručena je tužitelju 24. travnja 2019., a istom je određen otkazni rok do 7. lipnja 2019., a na zahtjev tužitelja isti je prestao raditi sa danom 13. svibnja 2019., prije isteka obveznog otkaznog roka.

Prema saznanju tuženika, tužitelj se zaposlio u Babinoj Gredi na kogeneracijskom postrojenju na šumsku biomasu tvrtke Uni Viridas koja tvrtka se u segmentu poslovanja smatra konkurentnom tvrtki tuženika, pa je prema mišljenju tuženika tužitelj prekršio ugovornu odredbu o obvezi suzdržavanja od zaposlenja u konkurentskim društvima.

Tuženik se pozvao na odredbu čl. 103. Zakona o radu, ističući da je tužitelj tužbu podnio 28. svibnja 2019., odnosno prije nego što je eventualno pravo na naknadu dospjelo, pa tužbu tužitelja smatra preuranjenom. Osim toga, naveo je da tužitelj neosnovano na temelju odredbe čl. 9. i čl. 342. st. 1. ZOO-a, u svezi sa čl. 8. st. 4. Zakona o radu, kao vjerovnik u obveznopravnom odnosu, od njega-tuženika zahtijeva isplatu naknade čija je visina ugovorena u čl. 11. st. 3. Ugovora o radu, kao i da je potraživanje tužitelja u protivnosti sa načelom ravnopravnosti ugovornih stranaka i načelom jednakih vrijednosti činidaba.

4. Tuženik je predložio da se tužba odbaci, a podredno odbije kao neosnovana uz obvezu da mu tužitelj naknadi parnični trošak.

5. Na ročištu održanom 14. studenog 2019., tužitelj je naveo da smatra da ga je tuženik pisano obavijestio da se ne mora smatrati obveznim postupati po ugovornoj zabrani natjecanja, tek podnošenjem odgovora na tužbu, tj. dana 13. lipnja 2019., pa je povukao dio tužbenog zahtjeva navodeći da od tuženika umjesto iznosa od 49.200,00 kn, potražuje isplatu iznosa od 32.800,00 kn, što predstavlja iznos od četiri bruto plaće, računato u iznosu od po 8.200,00 kn mjesečnom.

5.1. Dakle tužitelj je povukao dio tužbenog zahtjeva za isplatu iznosa od 16.400,00 kn, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na taj iznos od 14. svibnja 2019. godine.

5.2. Tuženik je pristao na povlačenje dijela tužbenog zahtjeva, pa je na temelju odredbe čl. 193. st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 - dalje ZPP), riješeno kao u izreci.

6. Tijekom postupka nad tuženikom je otvoren predstečajni postupak, pa je rješenjem broj 6. Pr-104/2019-13 od 3. veljače 2020., prekinut postupak u ovoj pravnoj stvari, a nakon što je punomoćnik tužitelja dostavio u spis rješenje i zaključak Trgovačkog suda u Osijeku, Stalna služba u Slavonskom Brodu broj 3/St-858/2019-17 od 24. veljače 2020., kojim je tužitelj upućen da predmetnu tražbinu može ostvarivati bez obzira na vođenje predstečajnog postupka, određeno je nastavljanje postupka u ovoj pravnoj stvari rješenjem broj 7. Pr-104/2019-16 od 4. lipnja 2020., koje je postalo pravomoćno 26. lipnja 2020. godine.

7. U postupku su provedeni dokazi uvidom u Ugovor o radu sklopljen između tužitelja i tuženika dana 1. kolovoza 2018., Odluku o otkazu ugovora o radu od 24. travnja 2019., Aneks br. 1 Ugovora o radu od 29. listopada 2018., obračunsku ispravu za isplatu plaće za mjesec travanj 2019., izvadak iz sudskog registra za tuženika, izvadak iz sudskog registra za trgovačko društvo UNI VIRIDAS d.o.o., Babina Greda, podatke HZMO-a, Područni ured u Slavonskom Brodu, rješenje i zaključak Trgovačkog suda u Osijeku, Stalna služba u Slavonskom Brodu br. 3/St-858/2019-17 od 24. veljače 2020., te je saslušan tužitelj Josip Heđeš.

8. Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a, utvrđeno je da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan, osim u dijelu koji se odnosi na isplatu zakonskih zateznih kamata na iznose poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u dosuđenoj bruto naknadi plaće.

9. U ovoj pravnoj stvari nesporno je utvrđeno:

- da je tužitelj bio u radnom odnosu kod tuženika od 27. kolovoza 2015., a temeljem Ugovora o radu od 27. srpnja 2018., na neodređeno vrijeme radio je na radnom mjestu voditelja radionice,

- čl. 11. st. 2. Ugovora o radu za radno mjesto voditelja radionice, tužitelj kao radnik s posebnim ovlastima posebno se obvezao da neće koristiti znanje svog radnog mjesta i poslovne kontakte vezane za radno mjesto prema tom Ugovoru, za svoj ili tuđi račun za vrijeme trajanja Ugovora, kao i da se u roku od jedne godine od dana prestanka toga Ugovora neće zaposliti na istim ili sličnim poslovima kod druge osobe koja je u tržišnom natjecanju s poslodavcem, a stavkom 3. istoga članka, određeno je da u slučaju raskida toga Ugovora, a sukladno st. 2., kada se po prestanku radnog odnosa radnika s posebnim ovlastima, dakle tužitelja, u trajanju od jedne godine zabranjuje rad na istim ili sličnim poslovima u konkurentskim društvima, određuje se obveza poslodavca, dakle tuženika, isplatiti mu jednokratnu naknadu u visini 6 (šest) osnovnih mjesečnih plaća iz mjeseca koji je prethodio raskidu, što sve proizlazi iz toga

Ugovora koji priliže spisu (str. spisa 3-6), a navedene činjenice je i tuženik učinio nespornim u odgovoru na tužbu,

- da je tužitelju na temelju čl. 8. Ugovora o radu od 27. srpnja 2018., kao radniku sa posebnim ovlastima pripadala mjesečna plaća u bruto iznosu od 7.000,00 kn, a prema čl. 1. Aneksa broj 1 Ugovora o radu od 29. listopada 2018., koji je stupio na snagu i primjenjivao se od 1. listopada 2018., mjesečna plaća u bruto iznosu od 8.200,00 kn, što je razvidno iz navedenog Ugovora i Aneksa (str. spisa 3-6 i 10), a navedene činjenice niti tuženik ne osporava,

- da je poslovno uvjetovanim otkazom od 24. travnja 2019., zbog gospodarskih i organizacijskih razloga, tuženik otkazao tužitelju Ugovor o radu sklopljen dana 29. listopada 2018., slijedom čega je radni odnos tužitelja kod tuženika prestao dana 13. svibnja 2019., što je razvidno iz Odluke o otkazu ugovora o radu (str. spisa 7-9), te podataka HZMO-a, Područni ured u Slavonskom Brodu (str. spisa 28-31), a i ove činjenice je tuženik učinio nespornim u odgovoru na tužbu,

- dana 27. svibnja 2019., tužitelj je zasnovao radni odnos kod novoga poslodavca VALNET d.o.o., Babina Greda, što također proizlazi iz podataka HZMO-a, Područni ured u Slavonskom Brodu (str. spisa 28-31).

10. Sporna je osnovanost tužbenog zahtjeva, obzirom da tuženik smatra da nije u obvezi isplatiti tužitelju ugovorenu jednokratnu naknadu iz čl. 11. st. 3. Ugovora o radu zaključenog između njega i tužitelja 27. srpnja 2018., jer tužitelju po prestanku radnog odnosa, u trajanju od jedne godine nije izričito zabranio rad na istim ili sličnim poslovima u konkurentskim društvima, obzirom da smatra da bi obveza iz čl. 11. st. 2. Ugovora, bila za tužitelja obvezujuća samo u slučaju da je tužitelju po prestanku radnog odnosa zabranio rad na istim ili sličnim poslovima u konkurentskim društvima, a smatra da nije, jer takvu obvezu tužitelja nije naveo, niti ista proizlazi iz Odluke o otkazu ugovora o radu koju je donio dana 24. travnja 2019., a osim toga smatra i da je tužitelj prekršio ugovornu odredbu o obvezi suzdržavanja od zaposlenja u konkurentskim društvima, jer se zaposlio u njemu konkurentnom društvu.

11. Tužitelj Josip Heđeš je iskazao da je bio u radnom odnosu kod tuženika od prije 2016., a ugovor o radu za radno mjesto voditelja radionice sklopio je sa tuženikom 27. srpnja 2018., temeljem kojega je za tuženika obavljao poslove navedene u čl. 2. toga Ugovora. Početkom 2019., bio je javni skup na kojem je rečeno da će svi iz proizvodnje dobiti otkaze, pa je poslije takve najave krenuo tražiti drugi posao kojega je i našao u Babinoj Gredi. Iskazao je da je otkaz dobio u svibnju 2019., da je odradio otkazni rok, koji mu je nešto malo skraćen, nakon čega je počeo raditi u firmi Valmet d.o.o., čije je sjedište u Babinoj Gredi, koja je povezana sa društvom Uni Viridas, ali kako, nije mu poznato, uglavnom, ugovor o radu sklopio je sa društvom Valmet d.o.o., a u tome ugovoru piše da radi na radnom mjestu operatera, što je zapravo elektrana na bio masu, a kod tuženika je radio kao voditelj radionice, te poslovi koje radi kod novog poslodavca nisu povezani sa poslovima koje je radio kod tuženika. Naime, iskazao je da na novom radnom mjestu radi na kompjuterima na kojima prati cirkulaciju vode u postrojenju i neke druge parametre, dakle radi se o upravljanju postrojenjem, ne radi se o rukovodećem radnom mjestu, niti je bilo kome nadređen. Napose je tužitelj iskazao da je prilikom traženja novoga zaposlenja vodio računa da se ne zaposli u firmi

koja bi mogla konkurirati tuženiku, te da kod novog poslodavca ostvaruje manju plaću od one koju je imao kod tuženika.

11.1. Iskazu tužitelja poklonjena je vjera u cijelosti jer je isti iskazivao logično i u skladu sa materijalnim dokazima koji priliče spisu, a bitno je spomenuti da tuženik nije imao primjedbi na njegov iskaz.

12. Punomoćnik tuženika je na ročištu održanom 1. listopada 2019., u predmetni spis predao izvadak iz sudskog registra za tuženika, te izvadak iz sudskog registra za trgovačko društvo UNI VIRIDAS d.o.o., Babina Greda (str. spisa 18-24), u dokaz tome da je tužitelj zasnovao novi radni odnos u društvu koje se bavi djelatnostima koji se u određenim segmentima podudaraju sa njegovom djelatnošću, slijedom čega smatra da je tužitelj prekršio ugovornu odredbu o obvezi suzdržavanja od zaposlenja u konkurentskim društvima, jer se zaposlio u njemu konkurentnom društvu.

12.1. Vezano za ovaj prigovor tuženika, valja istaći da poslodavci često široko određuju djelatnost prilikom registriranja, što je vidljivo iz priloženih izvadaka iz sudskog registra, pa je bitno utvrditi da li su bivši i sadašnji poslodavac tužitelja u tržišnom natjecanju, a što bi bio slučaj samo ako se bave istom djelatnošću.

12.2. Navedeni prigovor tuženika nije osnovan, prvenstveno iz razloga što je nesporno u postupku utvrđeno da se tužitelj nakon što mu je prestao radni odnos kod tuženika zaposlio u trgovačkom društvu VALMET d.o.o., Babina Greda, a ne društvu UNI VIRIDAS d.o.o., Babina Greda, za koje društvo je tuženik dostavio izvadak iz sudskog registra, a nije ga dostavio za društvo VALMET d.o.o., što znači da tuženik nije dokazao da se tužitelj zaposlio u konkurentnom društvu koje je s njim u tržišnom natjecanju.

12.3. Nadalje, prigovor je neosnovan i iz razloga što je iz iskaza tužitelja kojemu je sud u cijelosti poklonio vjeru i na koji tuženik nije imao primjedbi, utvrđeno da je tužitelj kod tuženika bio zaposlen na radnom mjestu voditelja radionice kao radnik sa posebnim ovlastima, a kod novog poslodavca je zaposlen na radnom mjestu operatera koje nije rukovodeće radno mjesto, te na kojemu uz pomoć računala obavlja poslove upravljanja postrojenjem prateći cirkulaciju vode u postrojenju i druge vezane parametre, dakle radi se o sasvim različitim poslovima, a posebno treba uzeti u obzir dio iskaza tužitelja da je prilikom traženja novoga posla vodio računa da se ne zaposli u društvu koje bi bilo u tržišnom natjecanju sa tuženikom.

12.4. Napose, treba istaći da tužitelj nije u obvezi dokazivati negativne činjenice, već je obveza tuženika dokazati da tužitelj znanje stečeno na radnom mjestu kod tuženika koristi za svoj ili tuđi račun, što tuženik u ovome postupku nije dokazao.

13. Predmet ovoga spora je isplata naknade zbog ugovorne zabrane natjecanja u visini od četiri osnovne mjesečne plaće tužitelja iz mjeseca koji je prethodio njegovom prestanku radnog odnosa kod tuženika.

14. Uvidom u obračunsku ispravu za isplatu plaće - naknade plaće - obrazac IP1 (str. spisa 11), nesporno je utvrđeno da je tužitelj u mjesecu travnju 2019., što je mjesec koji je prethodio mjesecu prestanka radnog odnosa kod tuženika, ostvario mjesečnu plaću u bruto iznosu od 8.200,00 kn.

15. Kako je naprijed navedeno, tužitelj smatra da ga je tuženik tek u odgovoru na tužbu podnesenim dana 13. lipnja 2019., pisano obavijestio da je odustao od ugovorne zabrane natjecanja, a istoga je mišljenja i ovaj sud, slijedom čega tužitelj ne potražuje od tuženika ugovorenu jednokratnu naknadu u visini od šest osnovnih mjesečnih plaća iz mjeseca koji je prethodio prestanku njegovog radnog odnosa kod tuženika, već je tužbeni zahtjev snizio na način da od tuženika potražuje isplatu jednokratne naknade u visini od četiri mjesečne plaće, odnosno naknadu u ukupnom iznosu od 32.800,00 kn bruto.

15.1. Tužitelju je radni odnos kod tuženika prestao 13. svibnja 2019., tuženik je odgovor na tužbu podnio 13. lipnja 2019., pa tužitelj od tuženika potražuje jednokratnu naknadu za razdoblje od 13. svibnja 2019. zaključno sa 13. rujnom 2019. godine.

16. Prema mišljenju ovoga suda, neosnovano tuženik smatra da nije u obvezi isplatiti tužitelju ugovorenu jednokratnu naknadu iz čl. 11. st. 3. Ugovora o radu zaključenog između njega i tužitelja 27. srpnja 2018., jer po prestanku radnog odnosa, u trajanju od jedne godine tužitelju navodno nije izričito zabranio rad na istim ili sličnim poslovima u konkurentskim društvima, kao i iz razloga što takvu obvezu tužitelja, odnosno izričitu zabranu, nije naveo u Odluci od 24. travnja 2019., kojom je tužitelju dao poslovno uvjetovani otkaz.

17. Naime, odredbom čl. 103. st. 1. Zakona o radu (Narodne novine 93/14, 127/17) propisano je da ugovorna zabrana natjecanja obvezuje radnika samo ako je poslodavac ugovorom preuzeo obvezu da će radniku za vrijeme trajanja zabrane isplaćivati naknadu najmanje u iznosu polovice prosječne plaće isplaćene radniku u tri mjeseca prije prestanka ugovora o radu.

17.1. Člankom 11. st. 3., predmetnog Ugovora o radu, tuženik se obvezao da će u slučaju raskida toga Ugovora, a sukladno st. 2., kada se po prestanku radnog odnosa radnika s posebnim ovlastima, dakle tužitelja, u trajanju od jedne godine istome zabranjuje rad na istim ili sličnim poslovima u konkurentskim društvima, isplatiti tužitelju jednokratnu naknadu u visini 6 (šest) osnovnih mjesečnih plaća iz mjeseca koji je prethodio raskidu, čime je za osnovanost tužbenog zahtjeva, ovaj zakonski uvjet ispunjen.

18. Odredbom čl. 105. st. 1. Zakona o radu je propisano da poslodavac može odustati od ugovorne zabrane natjecanja pod uvjetom da o tome pisano obavijesti radnika, a u konkretnom slučaju tuženik nije pisano obavijestio tužitelja da odustaje od ugovorne zabrane natjecanja iz čl. 11. st. 2. Ugovora o radu.

18.1. Točan je navod tuženika da st. 2. i 3. članka 11. Ugovora o radu zaključenog između parničnih stranaka 27. srpnja 2018., treba promatrati u međusobnoj vezi, međutim nije točan navod da zbog naprijed opisanih razloga, tužitelju nije zabranio niti ograničio pravo zaposlenja na istim ili sličnim poslovima kod druge osobe koja je s njim u tržišnom natjecanju.

18.2. U svezi navedenoga, ističe se da je odredbom čl. 320. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 - dalje ZOO), koji se u konkretnom slučaju primjenjuje na temelju odredbe čl. 8. st. 4. Zakona o radu, propisano da u slučaju kad je ugovor sklopljen prema unaprijed otisnutom sadržaju, ili

kad je ugovor na drugi način pripremila ili predložila jedna ugovorna strana, nejasne odredbe tumačiti će se u korist druge strane.

18.3. Dakle, nejasne odredbe ugovora treba tumačiti u korist ugovorne strane koja ih nije pripremila, a kako se uvidom u Ugovor o radu sklopljen između parničnih stranaka dana 27. srpnja 2018., sa sigurnošću može zaključiti da ga je sastavio tuženik, što niti ne osporava, a ne tužitelj, navodno nejasnu odredbu čl. 11. st. 3. Ugovora, odnosno riječi "kada se", treba tumačiti i sud je tumači, u korist tužitelja.

18.4. Treba navesti i da se sukladno odredbi čl. 9. st. 3. Zakona o radu, za radnika primjenjuje povoljnije pravo.

18.5. Naposljetku se ističe da tuženik neosnovano smatra da je konkludentnim radnjama, odustao od ugovorne zabrane natjecanja iz čl. 11. st. 2. Ugovora o radu sklopljenog sa tužiteljem, točnije da je odustanak izrazio time što u Odluci o otkazu ugovora o radu, nije iskazao stav, odnosno napisao da tužitelju u roku od jedne godine od dana prestanka ugovora o radu, zabranjuje zaposlenje na istim ili sličnim poslovima kod druge osobe koja je s njim u tržišnom natjecanju, tj. da mu zabranjuje zaposlenje u konkurentskim društvima.

18.6. To iz razloga što je odredbom čl. 105. st. 1. Zakona o radu, jasno propisano da obavijest kojom se poslodavac može osloboditi obveze plaćanja naknade, mora biti u pisanom obliku, pa se stoga izražavanje volje za odustankom od plaćanja naknade, ne može učiniti konkludentnim radnjama, niti iste mogu imati bilo kakav pravni učinak. (presuda Županijskog suda u Zagrebu broj GŽ R-2324/16)

19. Odredbom čl. 9. ZOO-a, propisano je da je sudionik u obveznom odnosu dužan ispuniti svoju obvezu i da je odgovoran za njezino ispunjenje, a odredbom čl. 342. st. 1. istoga Zakona, da je vjerovnik u obveznom odnosu ovlašten od dužnika zahtijevati ispunjenje obveze, a dužnik je dužan ispuniti je savjesno u svemu kako ona glasi.

19.1. Na temelju provedenih dokaza, kako je u ovoj presudi ranije obrazloženo sud je utvrdio da je tužitelj u potpunosti ispunio svoju obvezu iz čl. 11. st. 2. Ugovora o radu, dok nasuprot njemu, tuženik nije ispunio svoju obvezu iz čl. 11. st. 3. istoga Ugovora, slijedom čega tužitelj osnovano temeljem navedenih zakonskih odredbi, tj. odredbi čl. 9. i čl. 342. st. 1. ZOO-a, u svezi sa odredbom čl. 8. st. 4. Zakona o radu, kao vjerovnik u obveznopravnom odnosu od tuženika zahtijeva da mu isplati ugovorenu jednokratnu naknadu iz čl. 11. st. 3. predmetnog Ugovora o radu.

20. Odredbom čl. 105. st. 2. Zakona o radu je propisano da u slučaju iz stavka 1. toga članka, poslodavac nije u obvezi plaćati naknadu iz članka 103., nakon isteka roka od tri mjeseca od dana dostave radniku pisane obavijesti o odustanku od ugovorne zabrane natjecanja.

20.1. Dakle pisani odustanak od ugovorne zabrane natjecanja, oslobađa poslodavca obveze plaćanja naknade nakon što proteknu tri mjeseca od dana dostave radniku izjave o odustanku.

20.2. Obzirom da je radni odnos tužitelja kod tuženika, bez krivnje tužitelja, prestao dana 13. svibnja 2019., te da ga je tuženik tek u odgovoru na tužbu od 13. lipnja 2019.,

pisano obavijestio da odustaje od ugovorne zabrane natjecanja, osnovano tužitelj od tuženika potražuje isplatu jednokratne naknade za vrijeme trajanja ugovorne zabrane natjecanja u visini četiri mjesečne plaće za razdoblje od 13. svibnja 2019. zaključno sa 13. rujnom 2019., što ukupno iznosi 32.800,00 kn bruto, koji iznos je u međuvremenu od podnošenja tužbe do zaključenja glavne rasprave u cijelosti dospio, pa mu je navedeni iznos valjalo dosuditi.

21. Odredbom čl. 433.a st. 1. ZPP-a, propisano je da kad utužuje novčane tražbine po osnovi radnog odnosa koje se utvrđuju u bruto iznosu, radnik ih je dužan utužiti u tom iznosu. Ako utužuje novčane tražbine po osnovi radnog odnosa, ne navodeći da zahtijeva bruto iznos, smatra se da je utužio bruto-iznos. Odredbom čl. 92. st. 4. Zakona o radu, propisano je da su plaća i naknada plaće, u smislu toga Zakona, plaća i naknada plaće u bruto iznosu, slijedom čega je tužitelju na ime naknade plaće dosuđen bruto iznos.

22. Dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze, duguje pored glavnice i zatezne kamate. Na temelju odredbe čl. 92. st. 3. Zakona o radu, plaća i naknada plaće za prethodni mjesec isplaćuje se najkasnije do petnaestog dana u idućem mjesecu, međutim uobzirujući činjenicu da se tuženik obvezao tužitelju isplatiti jednokratnu naknadu, kao i činjenicu da je radni odnos tužitelja kod tuženika prestao dana 13. svibnja 2019., tužitelju su na utuženi novčani iznos dosuđene zakonske zatezne kamate tekuće od 14. svibnja 2019., kako to osnovano tužbom i potražuje.

23. Plaća koju poslodavac isplaćuje radniku obuhvaća osim neto plaće koja se isplaćuje neposredno radniku i sva dodatna davanja na nju, a u to spadaju i porez i prirez na dohodak koji uz ostalo čine bruto plaću radnika, koji se obračunavaju, obustavljaju i uplaćuju prilikom svake isplate. Uvažavajući odredbe Zakona o porezu na dohodak i Pravilnika o porezu na dohodak, porez na dohodak i prirez porezu na dohodak koji čine sastavne dijelove bruto dodatka (uz neto plaću i doprinose) dopijevaju tek s isplatom, što znači da do trenutka isplate nisu dospjeli na naplatu iznosi poreza na dohodak i prireza na dohodak, pa se na te iznose zatezne kamate ne obračunavaju. (presuda VSRH broj Revr 578/13-2 od 11. svibnja 2016., Revr 1526/16 od 3. rujna 2017., Revr 717/16-2 od 6. rujna 2017., Revr 206/16 od 19. rujna 2017.) Dakle, kako obveza uplate poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak dopijeva tek prilikom isplate pojedinog mjesečnog iznosa plaće radniku, te kako prije isplate, takva obveza tuženika nije dospjela, tužitelj je odbijen sa dijelom tužbenog zahtjeva za isplatu zateznih kamata na iznose poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u dosuđenoj bruto naknadi plaće.

24. Visina stope zakonske zatezne kamate određena je na temelju odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a.

25. Odluka o parničnom trošku određena je na temelju odredbe čl. 154. st. 5. ZPP-a, u svezi sa odredbom čl. 155. ZPP-a. Tužitelj je naime odbijen sa dijelom tužbenog zahtjeva za isplatu zateznih kamata na iznose poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u dosuđenoj bruto naknadi plaće, dakle nije uspio samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a zbog toga dijela tuženiku nisu nastali posebni troškovi. Visina troškova određena je prema konačno utvrđenoj vrijednosti predmeta spora, u skladu sa odredbama Tarife o naknadama i nagradi za rad

odvjetnika (Narodne novine 142/12, 103/14, 118/14, 107/15 - dalje OT), te zatraženim troškovima u priloženom troškovniku.

25.1. Trošak tužitelja koji je bio potreban za svrhovito vođenje postupka odnosi se na sastav tužbe po tbr. 7/1 OT u iznosu od 1.000,00 kn, zastupanje po punomoćniku na ročištima održanim 1. listopada 2019., 14. studenog 2019. i 20. travnja 2021. po tbr. 9/1 OT u iznosima od po 1.000,00 kn, zastupanje na ročištu od 3. veljače 2020. po tbr. 9/2 OT u iznosu od 500,00 kn, a ne kako je u troškovniku traženo 1.000,00 kn, pristup na ročište od 17. ožujka 2021. po tbr. 9/5 OT u iznosu od 250,00 kn, a ne kako je traženo 1.000,00 kn, pristup na ročište za objavu presude po tbr. 9/3 OT u iznosu od 500,00 kn, sastav podneska od 26. svibnja 2020., u kojem traži nastavak postupanja, te sastav podneska od 8. siječnja 2021., u kojem se požuruje zakazivanje ročišta i očituje na dosadašnji tijek postupka po tbr. 8/3 OT u iznosima od po 250,00 kn, a ne kako je u troškovniku traženo po 1.000,00 kn, jer se ne radi o obrazloženim podnescima iz tbr. 8/1 OT, PDV u iznosu od 1.437,50 kn, a ne kako je traženo, što ukupno iznosi 7.187,50 kn, koji trošak je u cijelosti osnovan i u skladu sa OT, pa ga je tužitelju valjalo dosuditi, a sa preostalim dijelom zatraženih parničnih troškova u iznosu od 3.437,50 kn, odbiti.

26. Tužitelj je oslobođen plaćanja sudskih pristojbi u ovome postupku na temelju odredbe čl. 11. st. 1. toč. 3. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine 118/18).

27. Uzimajući u obzir naprijed navedeno, odlučeno je kao u izreci.

U Novoj Gradiški, 2. lipnja 2021.

Sutkinja

Mirjana Šebalj Meglajec

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba u roku od 8 dana po primitku istih. Žalba se podnosi ovome sudu u tri istovjetna pisana primjerka pozivom na broj gornji.

DN-a

1. ZOU Antun Stuparević, Ljubica Lalić, Domagoj Vuković i Anja Perković, Slavonski Brod, Pilareva 18/II
2. Damir Soldo, Slavonski Brod, Naselje Slavonija I 3/3
3. Porezna uprava Slavonski Brod-nakon pravomoćnosti

Broj zapisa: eb2fb-a27c2

Kontrolni broj: 0385b-c6e34-ff555

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=MIRJANA ŠEBALJ MEGLAJEC, L=SLAVONSKI BROD, O=OPĆINSKI SUD SLAVONSKI
BROD, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.